

lovanja pri nekaterih delih študijskega programa. Priznavanje predhodnega učenja, ki ga je mogoče dokazati s formalnimi potrdili, ima na šoli že dolgo prakso, medtem ko so z vrednotenjem neformalnega učenja šele začeli. Za celoten postopek je zadolžena študijska komisija, v kateri sodelujeta tudi predmetni učitelj in ravnatelj/ica.

»/P/ri neformalno pridobljenem znanju je tako, da jaz kot ravnateljica /.../ pomagam osebi, /.../ s čim lahko dokazuje to znanje, kaj vse rabi – ker marsikdo je v življenju kaj počel, pa se niti ne zaveda, ne zavedamo se, s čim in na kakšen način smo si znanje pridobili. Npr. kar na konkretnem primeru: nekdo že 15 let dela na mestu programer in zdaj bi rad imel priznan izpit iz programiranja. In se usedemo in pogovorimo, v katerem jeziku se programira, pa potrdilo delodajalca, in v takem primeru potem vedno vključimo še predavatelja predmeta in predavatelj potem tudi s pomočjo razgovora ali preko kakšnega krajšega izdelka ugotovi predznanje.« (E17–R1: 4: 28–36).

Na problematiko potrjevanja neformalno ali priložnostno pridobljenega znanja so opozorili tudi na tej šoli. V intervjuju je ravnateljica opozorila na problem pomanjkanja ustreznih orodij za ocenjevanje znanja in spretnosti, ki jih ni mogoče dokazati z nobenimi dokazili. Pri tem je seveda mislila na priznavanje delovnih izkušenj in priložnostnega oz. izkustveno pridobljenega znanja.

Zadnja je organizacija, ki izvaja tudi neformalno izobraževanje odraslih. S problemi priznavanja predhodnega učenja se ukvarjajo tudi v tej instituciji. Intervjuvanka je menila, da bi se dalo na tem področju več narediti, kot je bilo narejenega doslej. To pa bi zahtevalo – tako je menila intervjuvanka – več sodelovanja med institucijami, ki izvajajo neformalno izobraževanje, pa tudi večjo osredotočenost na izboljšave v lastni ustanovi. V tej smeri so tudi v instituciji, ki jo vodi, napravili korak naprej in oblikovali ter začeli izdajati (lastna) potrdila, ki kažejo vsebino programa in ocene, ki jih je udeleženec dobil. Na ta način lahko institucija formalnega izobraževanja takoj prepozna znanje udeleženca, ne da bi se bilo k temu treba večkrat vračati in udeleženca, da zadevo uredi. Poleg tega pa v okviru svetovalne dejavnosti seznanjajo udeležence s to možnostjo. Zavod je izdal tudi knjižico, v kateri so informacije, kaj storiti za priznanje predhodnega učenja. Intervjuvanka meni, da so institucije, ki izvajajo izobraževanje odraslih, v tem oziru nekoliko v prednosti pred drugimi izobraževalnimi institucijami:

»/.../ mogoče pa smo izobraževalci odraslih malo bolj fleksibilni glede tega, ker smo bili teh stvari navajeni iz prakse tudi nekatere izkušnje in stvari priznavat že prej /.../« (A38–R2: 7: 19–23)